YAZILAN

MEHMET KIYAT

Şiir

yazko

MEHMET KIYAT

YAZILAN

YAZKO
Türkocağı Cad. 17-19
Cağaloğlu-İstanbul
22 78 45

Yazarın ötekl kitapları:

AK ÖZLEM
ÇOKLU KENTLER GERÇEĞİ
SÜRELERİN SÖZÜ
DOĞU
TÜRKİYE BİZİ DİNLİYOR
YENİDEN
KOLKOLA

Bu kitap Ağaoğlu Yayınevi Tesisleri'nde
dizildi, basıldı, ciltlendi, 27 73 37
Kapak: İsa Çelik
İstanbul 1982

YAZILAN

MEHMET KIYAT

Yazarlar ve Çevirmenler Yayın Üretim
Kooperatifi

1977 1980 ŞİİRLERİ

YAZILAN

Ve gökyüzünden
Sağıla sağıla inen
Su
Güzel günlerin
Bilge yağmurların kuğusu
Adına
Nice beşikler sallandı
Nice darağaçları
Sesinle yazılan sözleri
Örtemez oldu karanlıklar

Kozaların
Ve pamukların patlayan sesi
Tam unutuldu derken
Gökyüzünden
Sağıla sağıla inen
Su
Topraklardan
Evlerden
Eşiklerden taştı
Ve çocukların yüreğine ırmak oldu

Gün
Gömülmedi çürüyen seslerde
Alanlarda
Taşocaklarında
Büyüdü gözbebekleri direncin
Birdenbire
Kendi güneşiyle yüzyüze geldi herkes
Yüzyıllardır uyuyan güzel
Uyandı kendi sesiyle
Kepenkleri kapanmadı umudun

KANÇANAĞI

Sımsıcak bir özlem gibi
Beklenen günler
Gene kançanağı
Narçiçeği umutlar
Gene öfkede
Alınteri
Ve öpüşün güvercinleri
Suskun
İki elleri kanda
Kapımıza dayandılar gülüm
Görüyorsun

TOHUMUN SOLUĞU

1.

Onlar
Yanlışlığın yanında
Balta olsalar da ormanlara
Her kesilen ağaçtan
Binlerce tohum düşüyor toprağa

Baktıkça kızarıyor gül
Gelecek söz ve adın
Çekirdeklere yazılıyor
Filiz filiz dal dal
Boylanıyor çağın sesi

2.

Ne ararsan onu bulacaksın
Onu sevecek onu büyüteceksin çocuk
Evler ve yollar senin için
Işık ve gökyüzü senin için
Kuş sesleri denizler
İşçinin terleyen yüreği
Umut ve söz senin için

Bu dövülen demir
İnce ince işlenen güzellikler
Yağmurlarla çoğalan sevinç
Çağıldayan dere
Senin için senin için

3.

Ve büyük büyük sözlerde
Üzgün üzgün duran
Ey dost
Gecekuşu değiliz ki ışıktan kaçalım
Biz
Ocakbaşlarında
Yiğit kazan işçisi
Kaynakçıyız
Çıngılar gözümüzü alsa da
Severek bakarız güneşe
Pik dökümlerinde
Yorgun düşsek de
Çocukları görünce
Onsekizlik delikanlı oluruz
Biz
Gecelerboyu
Aydınlık seslerini dizeriz yazıların

4.

Ey dost
Artık
Öfkesi dağları tutacak
Yarınlara
Güneş dökmenin çağıdır
Nice ağrılarla özümlenen
Türkülerle
Gençlerle kolkola
Yola çıkmanın çağıdır

Bunca yazı bunca söz
Bunca işkenceden sonra
Her sürgünde güllerle açılan
Yüzüne
Yakın durmanın çağıdır

5.

Ey dost
Usumuzda parmak kaldıran
Soruların karşılığı
Yanyana duruşumuzla açılacak
Bir gelincik tomurcuğudur
Ve yeryüzü
Ve gökyüzü
Doğaya ses olan
Ve bakışınla yıkanan
Ve ancak
İkimizle kanlanacak
Tohumun soluğudur

ŞİİRİMİZ

İki kere iki dört
Bizi
Şiirimiz kurtaracak sonunda
Dağlara
Dağlara vuracak ışığımız
Sevinçle
Kolkola çıkacağız bu yokuşları
Genç kanımızda
Yeni umutlar çoğalacak
Bizi
Direnç kurtaracak sonunda

EMEK

Gülüşünde güvercin
Bakışında gül taşıyan çocuk
Yaşam
İnce ince işlenen emektir
Limon çiçekleri
Denizler
Bir sıcaklık gibi mutlanan söz
Bizimle dönecektir

Sabahın sesi
Kara zeytinin sapsarı yağa dönüşmesi
Damlaya damlaya göl olan su
Doğrusu
Kişide kan
Ağaçta özsu olan
Yüzyıllardan yüzyıllara
Bir yazıt gibi kalan
Emektir
Delifişek bir umut
Bir tohum
Ve bilincin ısınan dağları
Bizimle döllenecektir

ŞİLİ

Denizin kıyılara ektiği
Sıra sıra güldür şili
Kucağında acılar damıtılan
Emeğin bakır çiçeği

GÜLYÜZLÜ

Onuruna kıvrılan ses
Ve içimizin yanardağı
Daha neler neler büyütür
Direncin gülyüzlü toprağı

BİRİKEN

Gelinciğin yüreğinde biriken
Güneşin türküsü
Gölgelenen dağları geçer
Tükenmez umudun güzel günleri

KÖPRÜ

Bir boşluğun öfkesi mi
Bu elimizi kesen taş
Neden atarsın köprüyü
Ey köprüler kuran yoldaş

FERHAT

Eyleminle bağımlısın
Özgürlüğün sınır taşı
Dağı delen ferhat'sın sen
Sen her işin başı

ÖNCE

Gelecek
İçimi süsleyen bir orman
Umutla kuşatılmış bir güvercin duruşu
Soluğumun
Soluğuna değdiği yer
Yüzüne gölge düşmesin diye
Yüzyıllardır
Adını ezberlediğim bir sözcük
Gelecek
Bizden önce
Bizden büyük

ANADOLU TÜRKÜSÜ

Anadolu
Çocukları göz kamaştıran
Bir orman
Her gülde kurtuluşu
Her bakışta gözlerini bulan
Sabahı
Bir güzellik gibi tutuşturan
Ve yankısı
Yüzyılları tutan bir ses

Anadolu
Çocukları mustafa kemal olan
Bir orman
Karşımızda
Bir çiçeklik gibi duran
Sevecen yüreğiyle
Evrene
Dingin bir ses gibi sunulan
Dağlarda yankılanan bir türkü

Anadolu
Güneşi aydınlatan
Ve defterinde gül kurutan
Bir çocuk
Kendi tohumunu kendisi sulayan
Bilincin
Isınan toprağında
Ve delifişek sıcaklığında yakınlıkların
İçimizde büyüyen bir güzellik

Anadolu
Dal gibi çocukları
Ve kuşları
Zeytin dallarında vurulan
Yağmalanmış bir orman
İnce ince işlenen günleri
Ve soluğu
Kurşunlara tutulan
Gecesi çırpınan bir ırmak

ÇOCUK VE DAĞLAR

Akşam
Dövülmüş bir çocuk
Üşür geceye taştıkça
Birikir
Suskusu gül olur sabaha

Suskusu seslenir

Soluğu gökyüzüne açılan
Tohum
Çoğaltır toprağın doğasını
Uyanan bir güzellik tadında
İçimi kamaştırır dağlar

YAŞAM VE ÖLÜM

Sırtımı sıvazlayan defne
Kırmızı bir ses gibi geçiyor
Kiremitlerde güvercinler
Ve tanıdık bir sıcaklık
Bir deli gibi titreşiyor içimde

Bayrakları düşmüş
Ve sıvası dökük
Paslı bir çılgınlık işliyor gecede
Herkes kendini kurşunluyor
Ölümün ölmediği günlerde

AYÇİÇEĞİ

Bilincin ipek sesi
Ağır ağır
İçimize yayılıyor
Ve çocuk
Sular gibi
Çağıl çağıl biçimliyor kendini

Ayçiçeği
Güneşte kendine bakıyor
Çoğaltıyor tohumun gücünü
Ve değirmene ses olan su
Oylum oylum
İçimize akıyor

Türkçe bir söz gibi
Tarlada başak
Dağlarda türkü oluyor
Kilim kilim
Ve dipdiri
Örüyor sesimizin ormanını

ÖZÜMLENEN

Nice seslerden özümlenen
Eskimeyen seslerdir öpülen

İçimizin güneşinde ısınan
Sımsıcak güzelliğin
Ve tohuma ses veren içtenliğinle
Bir türküye
Bir başkaldırıya yazılan adın
Irmaklarla dönen bir çağrı
Kuşlarla bir tırmanış oldu gökyüzüne

Yüreğinde ısınan söz
Yazı yazı döküldü geleceğe
Yüzün
Yüzüme sarılan güneş gibi
Işıltı karanlık suları
Öpüşlerle
Yankılanan seslerle kuruldu günler

Ve çocuklar
Üstümüze dökülen karanlığı
Dağıttılar
Sevişen bir yakınlıkla
Ellerinde güzelliğin kuşları
Ölümü ölüme kurşunlatıp
Sulara verdiler ağıtları

Nice seslerden özümlenen
Eskimeyen seslerdir öpülen

GÜLÜŞÜNÜ BURUŞTURMA

Gülüşünü buruşturma çocuğum
Uyuma bugünlerde
Yaşamak
Çınlayan bir sestir
Şakağında
Işıyan bir sözdür yaşamak

Gündoğumlarına süzülen güvercinler
Dupduru
İpek sesini getirecekler
Dikensiz telörgüsüz
Yamaçlardan
Günaydına duracak gelincikler

Sabahın uçurtması
İnmeyecek gökyüzünden
Gezegenler
Sesinle yaklaşacak birbirine
Sesinle biraraya gelecekler

SESİMİ BARINDIRAN

Ayrı kaynaklardan
Ayrı dağlardan sökülen su
Tavında dövülen demir
Ve bir türkü gibi
Irmak ırmak beklenir

İlk yazın damarlarından
İnce ince kanayan
Gündoğumlarında başak
Ve boğazımda düğümleri çözülen
Bir söz olur yaşamak

Yalnızlık
Ve sesimi barındıran su
Titreşir içimin ormanında
Perçin üstüne perçin yapılmaz sevgilim
Beklenmez akşamın boğazında

Çağdaşlığın yeni çağında
Sözcükler
Dizelerde ses olur
Herkes kendi örsünde
Dövülürse kurtulur

KÖROĞLU

Çubuklar toprağa vurulmadan
Gözyaşını sürgün edip
Alınterini
Bir uçurtma gibi dağlara tutan
Köroğlu
Beklemeden yeni bir umudu
Atını ilkyaza
Pusatını karanlıklara çevirip
İnce yunus duyarlığı
Ve bir önceliği elinde tutarak

Duru sular gibi
Eskimeyen bir ölümsüzlükle
Sağnak sağnak
Uzandı doğa'nın dölyatağına
Sesi seslerde
Pusatları dağlarda yankılandı
Artan
Ve yayılan bir yoğunlukta
Sevindi içimizin kumrusu
Birden
Issız ve suskun sabahlar
Delifişek günlere başladılar
Köroğlu yunus dadaloğlu
Ve bir de pir sultan abdal
Hüzünü sözlüklerden atıp
Ülkeleri
Birer birer
Ak günlere götürdüler

GİZLEMEDEN

Günlerin
Köpüğüne tutunarak
Geldik
Bozkırdan dağlara
Dağlardan denizlere yüzümüze tutup
İnce yapraklı ağaçlar altında
Soluklandık
Akşamların gümbürtüsü
Bir yanlışlık gibi döküldü içimize
Ses ve söze
Kuş değmedi yıllarca

Kendimizle birlik
Bir acılığı taşıdık
Öfke boyumuzu aştı
İpler elimizde
Bıçaklar belimizde
Bilmediğimiz bir kıyıya yanaştık
Kuğular
Boyunlarını kıvırarak
Adası olan bir gölde
Bir ev kuruyorlardı güzelliklerine
Biz
Kimliklerimizi gizlemeden
Bir sevinç tanığı gibi
Gülen bakışlarımızı gezdirdik

Umudun
Dupduru göğüne asılarak
Çağa bağlanan
Ve söze
Ve eyleme dayanan bir gerilimle
Toplandık yellerin önünde
Güçlü gücünü
Yolcu yolunu bilmeli diyerek
Bir denizi çoğalttık sonunda
Kıyılar
Boyunu gezdirdiğimiz bir dost gibi
Güllerle kanattı içimizi
Beynimiz ve direncimizin dürtüsüyle
Yiten günlerlmizi
Sessizlik ve sağnaklardan alıp
Meşelerle defnelere taşıdık
Uçurumlar
Ve nice yerlerden sonra
Güzelliğin taçyapraklarında
Kendi sesimlze vardık

KAN

Kan
Sabahın ak göğüslü kuşu
Direncin kardeşidir
Her gündoğumunda
Yeniden uyanışıdır doğa'nın
Sevinç
Ve umutla elele
Umudun yoldaşıdır
İçinde soğuk suları dağbaşlarının
Uzayan bir türküsüdür yürekten yüreğe
Kan eylemin koldaşıdır

UYANIRKEN

Suskunun çözülen yerinde
Kopar örümceğin zincirleri
Umut türküleriyle açılır çiçekler
Kirpiklerin
Ürkek kuşlar gibi
Kıpır kıpır ayaklanır
Köşeyi döner dönmez
Boğazımıza uzanan eller
İnce bir ezgiyle uyanırken yeryüzü
Direncinle
Kırılırlar birer birer

SÜTLENEN

Güneşin kanatları
Dağıtır kuşkunun geri kalan yüzünü
Çağıran bir ses olur direnç
Yaşamaktan
Ve ilkyazdan bir gülüşle
Ayaklanır çocuklar
Savaşımın
Yarına açılan kapısında
Utkuya yakın durur adın
Her devinim her söz bitkiler
Sütlenir anadolu toprağında

IŞIK

1.

Patlayan bir sestir ışık
Tohumun gizli soluğuna
Bir görücüdür
Utanır gibi başını kaldıran
Ayıran martla mayısı
Bir çocuktur o
Tam öperken yüzünü kaçıran
Şiir gibi gelen ikindisularında
Güneşle gündüzle kolkola
Bir güldür o
Açılan sabahın kollarında

2.

Çoğalan bir sestir ışık
Bolluklarda kanatlanır kuşu
Binlerce ağaçta özümlenir
İşler toprağın yüreğine
Bereketli bir güzellik olur tarlalarda
Gelecek günlerin
Barışı güvercini olur
Baştanbaşa
Umudu olur çocukların
Vurulur karanlığın körkurşunu
Mermiler işlemez aydınlığa

DOĞA

Kirpiyi dikenine
Kaplumbağayı kabuğuna saran doğa
Kuğuların onurlu duruşunda
Sular gibi döküldük ayrılığa

Uzayıp giden yollara bakarak
Karamsarlığa düşmedik
Paslanmadan
Dayandık karanlığın soluyan kapısına
Çözülmemek ve aydınlık için
Durmadan sular çektik kuyulardan
Gözkapaklarımız
Uykulara sürtüne sürtüne
Çoğaldık
Işığın umuduyla uyandık sabaha

Gençlerin ölümle savaşı
Çoğalttı kurtuluşun sularını
Öfkenin keskin yerinde
Güneş
Bir bayrak gibi asıldı içimize
İlkyazın gülümseyen doğası
Kendi doğamız oldu
Ağaçların terleyen aydınlığı
Serinletti yüzümüzü
Dayanılmaz bir istekle patladı tohum

Işığın umuduyla uyandık sabaha
Kirpiyi dikenine
Kaplumbağayı kabuğuna saran doğa
Dipdiri günlere ayırdı bizi

UNUTMAYAN

Denizin başucuna
Sırtüstü uzanıp
Gökmavisi bakışlarını arıyorum
Dutlar ve gelincikler
Yalansız başlatıyor ilkyazı
Geleceğin
Binlerce kılcal damarında
Binlerce defne boylanıyor

Gökyüzü
Utkuya dönüşen bir sesle
Işığını çoğaltıyor
Dingin günlere açılıyor kapımız
Kepenkler
Bir kez daha inmesin diye aramıza
Köylerden kentlere
Kentlerden kentdışlarına uzanan
Soluğunun sesini büyütüyoruz
Uyanık ve geçilmez bir yakınlıkla
Yüzyüze çıkıyoruz aydınlıklara
Bölünmeden
Araştıran bir eylemle
Yarınlara
Yarınlara yapıtaşları oluyoruz

Bağrımızdan boylanan gelecek
Yeni güller işliyor iliklerimize
Göğün yaldızlı evine
Kanat vurunca güvercinler
Zincir ve kelepçe
Parça parça dökülüyor
Korkusuzluk
Sevgili kuğusu oluyor çocukların
Yağmurlar
Tarlalarımızın bekleyen yerine
Yeni seslerine türkülerimizin
İnce ince yağıyor
Çok sular geçiyor köprülerin altından
Çağ sözünü unutmuyor

DİZGİN

Damarı damarıma aşılı
Bir sesti o
Coşkuları
Turna katarını kilime döken
Bir kıpırtı gibi söyleşen doğayla
İlkyazı karşılayan umuttu

Uzayın sonsuz kapısına dayanan
Şiirdi o
Dizginleri
Dörtnala tutulan bir at
Ve sevinci iliklerime işleyen
Bir çocuktu

Ürettikçe uykuları dolan
Kendini boyayan maviydi
Üzümü fıçılara dolduran
Yüzyıllara taşıyan kokusunu
Bir verip bin aldığımız
Topraktı

Suyu içimize sarılan
Bir dağdı o
Halımızda anka döğüşü
Yörük yük çuvallarında
Yüreğimizi taşıyan
İnce bir sözdü

Gülüşleri
Tomurcuklara ses olan
Çocuklardı
Tadına doyulmaz bakışlarında
Dağsuları aydınlığı
Ve sevinçleri yüzüme çarpardı

ÖLÜM TÜRKÜ BİLMEZ ÇOCUĞUM

Kırmızıdan daha kırmızı
Gülden daha gül olan
Toprağın
Ve göğün damarlarını
İçin için işleten bir ses gibi
Aydınlatan
Çocukları ölümden
Ölümü çocuklardan ayıran
Yaşamak
Bir özlem gibi
Kalakalan
Bir sözcük olmamalı
Çünkü
Kendi kendini boğmaz ölüm

Bir gül sesi
Bir defne dalı gibi
Kendi kokusuna sarınan
Işığın ve suyun
Gökkapaklarında
Bir sevinç gibi açılan
Çocuğum
Ölüm türkü bilmez
Gündoğumlarında
İnce ince ısınırken toprak
Unutma
Ölüm
Çağında boğulmazsa
Bize kalır sonunda

SARSILAN

Yelin doğasında
Ürkek bir ses
Boylanır
Gecesi sarsılan çocuk
Uyanır güzelliğin kapısında
Bıçkılar
Patlayan bir gümbürtü gibi
Bağrımızdan
Yeni ağaçlar devirir

Yeni ağaçlar
Boylanır kolkola
Ekinleri suları çocukları
Ve umutlarıyle
Yarını işleyen pulluk
Yüzyılların tohumunu eker içimize
Toprak
Kuşkudan korkudan uzak
Doğurarak
Bir coşkuda birleştirir ellerimizi
Yaz
Büyütür sevincin boyutlarını
Ve kışa
Ağırbaşlı güvenini taşır

Yelin doğasında
Sarsılan bir sessizlik gizlidir
Direncin sesine eş
Bir ezgiyle inletir yeryüzünü
Bir kuş yuvasından
Kanatlanan
Özgürlük
Işığın
İnce büyüsüne tutunur
Köklenir çağ
İsteğin kanına kan
Yüreklerde
Akan bir sevi
Bir direnç olur
Ve bil ki sevgilim
Ülkeler
Elele vermekle kurtulur

SESİMİZLE

Sesimizle
Taçlanan direncimizle çoğaldık
Sabaha çark
Soğuğa tandır
Çocuklara sevinç olduk
İçimizin ipek sesi
Yankılandı doğudan batıya
Çeliğe
Çifte su verdi yüreğimiz
Umut
Bereketli yağmurlar sonrası
Açılan güneş
Boylanan bir güzellik oldu

Sesimizle
Bezgin ve yorgun
Bir sığıntı gibi durmaktan
Kurtulduk
Gülüşün
Çocuklar büyüttü içimizde
Bulanmadan
Irmaklardan ırmaklara
Denizlerden denizlere karıştık
Sesinin tuğlasına
Harç olduk kanımızla
Gürül gürül
Zonklayan bir damar olduk

Sesimizle
Ne gül kanadı gecede
Ne çam devrildi
Ne de öpüşmekten yoruldu sevgililer
Gücümüz
Sıcak bir söz gibi
Ses getirdi vurduğu yerden
Taçlanan direncimizle
Keklikler dağlarda
Nilüferler göllerde çoğaldı
Irmağın sesinde boylanan
Umut
Çifte su verdi yüreğimize

UPUZUN

Akşamın gölgesinde
Askıya alındı sevinç
Denizler
Isıtamaz oldu evreni

Yaşamla arası kurulmayan
Orman köylerinde
İnce yüzlü bir sevgilinin
Kokusu bile düşünülmedi
Güneşin direğinde bekleyen
Upuzun bir ses olan içimizde
Geceye taşımaktan korktuğumuz
Süt kokulu bir çocuğun
Bakışı bile düşünülmedi

Gün doğarken
Ölümün kapısına
Namlusuna sürüldük
Sevinin tohumu
Kökünü salamadı karanlıkta
Soğuk bir söz gibi
Kopuk kopuk
Süngü uçlarında
Ve bıçak ağızlarında bekledik

Güvercin gül ve çocuk
Bir de yüreğim
Direnci umut gibi
Umudu direnç gibi bileyledik

YENİ BİR GÜN

Sucuların
Kuytu ve uzun sesleri
Bir sağnak gibi iner evlere
Doyumsuz bardaklara dayanan ağzımız
Bir kuraklıktan gelmiş gibi
Kopmak bilmez takıldığı yerden
Ellerinden
Çoğalır sunulan güzellikler

Gün gitmeden
Yeni bir gün doğrulur
Birleşince
Yabanıl bir ses taşımayan gözlerin
Daha kesin
Yeni anlamlara kurulur
Dağılır kuşku
Dağılır umutsuzluklar
Sucuların
Kuytu ve uzun sesleri
Bir sağnak gibi iner evlere
Eskimez işleyen demirimiz

Dağlarda
Koyaklarda
Birike birike getirdiğimiz
Gür ve anlamlı sesimiz
Bir titreşim gibi
Boylanır doyumsuz özlemlerde
Doğularda
Asya'da afrika'da güney amerika'da
Bir gün gitmeden
Binlerce gün doğrulur

BAKMAK

Yüzün aydınlığa bakıyor
Bir türkü
Güller
Ve yontu gibi bir güneş
Kanırtıyor denizin ikindi sularını

Yüzün aydınlığa bakıyor
Elmalıklar
Balıkçı motorları
Sabahın göbeğine asılan çocuk
Açıyor kuşların kanatlarını

Yüzün aydınlığa bakıyor
Sevincin sıcaksuları
Akıyor gürül gürül
Kızgın sesini büyüten güneş
Isıtıyor toprağın damarlarını

GÜNEŞİN DAMARINDA ISINAN SU

Güneşin damarında ısınan su
Akıyordu
Denizin kabaran yerine
Koşa koşa bakıyordu çocuk
Sesinin buruşmaz sıcağında
Geleceğin
Düğümleri çözülüyordu

Güneşin damarında ısınan su
Sabahı taşıyordu
Kuşlar
Yapraklar
Ağaçlara yürüyen özsu
Ve gözlerinin yelkenl
Yüzüme açılıyordu

Güneşin damarında ısınan su
İçimde kaynıyordu
Tohumlar
Ve göğü süpüren coşku
Koşuyordu toprağın kollarına
Aydınlığın ölümsüz güneşinde
Sesin sesime akıyordu

Soluğum
Bir kuşatmanın açılan kapısı
Koşa koşa büyüyen
Güneşin suyunda yıkanan çocuklar
Barışın savaşla yazılan kütüğü
Soluğum
Mavi mavi kızaran gökyüzü

Soluğum
Uzaya üflenen bir ses
Alan alan gürleyen
Dinlenik bir şiir gibi
Evreni çınlatan yankı
Soluğum
İçimin barış sözlüğü

Soluğum
Sesinin seline katıldığım
Bir okyanus
Ardından türküler dökülen
Barış gözlü bir sevgili
Soluğum
Aydınlık sözcüsü

YAŞAYAN ÖLÜLER

Gecenin boğulan doğası
Sabaha gemi olmaz
Sözünü yerinde söylemeyen
Eğilen bükülen eletek öpen
Bu yapıya harç olmaz sevgilim

Onlar kendi işlerinde
Küçük evrenlerinde avunurlar
Dibini aydınlatmayan
Bir mum gibidir yürekleri
Kurtuluş
Kendi kurtuluşlarıdır onların
Tohumları
Toprağa düşse çürür
Geceye düşse bakışları
Zifiri karanlık çöker

Bölmekle
Bölünmekle çoğalacaklarını sanan
Bir umutsuzluk simgesidir onlar
Onlar
Yaşarken ölülerini taşırlar

BURUŞMAYAN

Ey sessizliğin sesi
Kurulu kanatları güzelliğin
Tükenmeyen
Ve durmadan bileylenen
Aydınlığın keskin bekçileri

Ey uzaya takılan çark
İşleyen demirlerin türküsü
Tomurcuklar
Ve akşamın çalkalanan gövdesinden
Acıları sıyıran bakışın

Bu tükenmez kargaşadan
Suya kanat vurarak
Bizi sese tutan
Gökgürültüleri
Ve aşağıda sevinen toprak

Geleceğin buruşmaz soluğunda
Beynimden yüreğime
Yüreğimden beynime akan kan
Yorulmadan
Damarlarımda gezinen güneş

Bakışının uykusuz gümbürtüsünde
Ekinlere başak olan
Ve sulara yayılan adın
Uçuşunu yaşatan kırlangıç gibi
Eylemi olacak toplumların

BUĞULANAN

Babamın
Bir cebinde çakmaktaşı ve kav
Bir cebinde tütün
Suların uykusuzluğunda sabahlardı
Gecelerin boğulduğu gün

Gerinmeği unutan bir ölünün
Buğulanan imgesi
Düşerdi evlere
Ürkek yapısını gezdiren sürgün
Işık olurdu pencerelere

Isırgan otları sazlıklar
Geçmişin paslanmayan anısı
Güneşin tutulduğu gün
Ellerini dürbün yapar
Güzelliğini arardı gökyüzünün

Babamın
Bir cebinde çakmaktaşı ve kav
Bir cebinde tütün
Külrengi bulutlara bakardı
Toprağı bol olsun derdi ölünün

ERİYOR İÇİMİN BUZULLARI

Kış gecelerine kurulan
Ocak
Uzatıyor akşamın sesini
Bir çocuk
Kirpiklerini
Oynatır gibi seviniyor içim
Ellerimin
Arasına düşen ay
Kendini süslüyor
Güneş
Taşlarını
Gökgürültüleri gibi
İndirmiyor
Kıpır kıpır vuruyor yüzlere

Denizlere
Ayva tüylerine kızların
Işık cümbüşü gibi
Dalga dalga
Ses oluyor
Çocukların
Sevinç kokuları
Kök salıyor içimin dağlarında
Gözalıcı bir güzellik
Ölüme ve kurşunlara karşı
Çiçekleniyor
Yüreğime sarılan yaşam
Beni
Hergün
Yeni bir güne başlatıyor
Dipdiri
Bir dirençle yürüyen
Ve yüzyıllara
Bir parmakizi gibi kalmayan
Işığının sesini seviyorum

Işığının
O dağları tutan
Bir eylem olan kırlangıç kanatlarında
Ekmeğimin
İlk çiçeği
İlk günaydını doğamın
Bir ezgide
Beni bana çeviren
O büyülü sesini
Seviyorum
Güneşin kanatları
Vuruyor toprağın damarlarına
Çeliğe su verir gibi
Sevincime
Çocuk oluyorum
Kozasından sıyrılan kelebek
İpek ipek
Uçuşuna alıyor bizi
Eriyor içimin buzulları

İSLENEN

Uzak bir sınır karakolunda
Akşamı islenen bir çocuk o
Öfkesi
Bıçaklamış gecenin örtüsünü

KARABASAN

Güneşin derisi paslanmış
Üşümüş ağustosböceği
Karabasan
Kelepçe olmuş yüreklere

PRANGA

Sabahın görkemli atlıları
Ve sözcükler
Prangaya vurulmuş
Künyesi yazılmamış kemiğin

ÖZGÜRLÜK

Tadına varılmadan
Kuluçkası dağılmış gibi orman
Belleği
Ve sesi yangınlara tutulan

İLKYAZ

Çelenkleri
Gülbilmezlere taşınan
Ey bilge ilkyaz
Toprağını çürütme

KURUNTU

Ölüsünü sırtında taşıyan
Cançekişen bir duyarlık
Çağını çoktan dolduran
Kuruntu uçurumda artık

GÖLGESİNDE

Herkes kendi gölgesinde
İstese de duramaz
Dut ve gelincik uyanmadan
Geldi deme ilkyaz

BAKIŞINLA

Bakışınla çatlayan gece
Bir sevinç olacak gündüze

KİLİTLENMEYEN

Kapısı kilitlenmeyen umut
Mavi mavi bakıyor günlere

TESTERE

Günlerin testeresi
Budadıkça yeniliyor bizi

MAYISLARDA

Soğuğunda büyümeyen ağaç
Geciken
Geciktikçe çürüyen ağaç
Çiçeklerin tohuma durmaz
Mayıslarda üşüyen ağaç

Sıcağında güneşi esinleyen
Evreni seslendiren ağaç
Damarını damarıma bağla artık
Onbir ay bekleyip
Mayıslarda büyüyen ağaç

TÖREN BİTTİ

1.

Tören bitti
Çözüldü yalnızlığın buzları
Diken diken
Herkesin kendine kaldı kuruntuları

Bizi yeni sorgulara götüren
Tören bitti
Suyun tadına varamayan çocuklar
Ve bağışlamayan öfkemiz
Bir tohum patlar gibi
Bugünleri bekledi

Gece bilmeyen bir dirençle
Kendimizi
Gene kendimiz uyanık tutarak
Sığınak ve uçurumlardan alarak kendimizi
Kör kuyulardan alarak
Törensiz güzel günlere taşıdık

2.

Bardağı taşıracak son damla
Düştü düşecek
Kırılarak kötülüğün çarkı
İçimde yankılanan sözler
Geleceğe
Tunçtan birer yazıt olacaklar

Direncin kanımızı çoğaltan sesi
Bir ürküntü gibi
Bıçak ağızlarında beklemeyecek
Her damla kanda binlerce gül
Ve ana sütü olan emek
Güzel günlere büyüyecek

Tören bitti
Çözüldü yalnızlığın buzları
Diken diken
Herkesin kendine kaldı kuruntuları

SÜNGERTAŞI

Bir yanardağdan
Yanarak atılan
Ve korkusundan
Göze göze olan
Fildişini parlatan süngertaşı

Durmadan yaralanan gövdem
Kuşlar kanatlansın
Bademler çiçek açsın diye
Çekinmeden
Günleri sırtlıyor hergün yeniden

Gergefler örümcek bağlamasın diye
Defnelerden
Dağ türkülerinden
Sazlı sözlü yeni nakışlar
Yeni sesler işledik durmadan

Sıcaklığına tutulan güneş
Ve damarlara sığmayan özsu
Tohum tohum
Limonlarda tatlı bir koku
Ağaçlarda serinlik oluyor

Çürüme kanatlanmış gidiyor
Bir yanardağdan
Öfkeyle atılan
Süngertaşı
Parlatamıyor artık fildişini

KAYNAĞI DEĞİŞEN SU

Emeğin
Bin ezinçle dokunan kilimi
Ölümsüz güneşi oldu çağların

Umudun damarlı toprağında
Isındı başaklar
Tohum
Büyük gümbürtülerle patlattı çekirdeği
Kaynağı değişen su
İçimize aydınlık
Sabaha ışık oldu

Gözüpek bir dirençle
Yol vermedik kötülüğe
Karanlığın cançekişen yerinde
Çınladı şafağın ağaran sesi
Doğa
Büyük bir sevinçle
Bakışını gezdirdi üstümüzde

Emeğin
Bin ezinçle dokunan kilimi
Ölümsüz güneşi oldu çağların

KURŞUN YEMİŞ GİBİ

O bizim olan dağlarda
Kartallara yuva
Arılara petek olan
El sallayan gökyüzüne
Güneşe aya yıldızlara
Birer birer dokunan
Ve sesi
Kayalara yazılan

Tohumlara
Patlayan tomurcuklara
Böceklere kuşlara yazılan
Bir sen kaldın
Gitgide benim olan
Ve ördükçe
Korkuları çözülen
Gülüşü
İnce sevincine uyumlu
Ve hep
Öpülmeğe yakın duran
Uyandıran bir serinlik gibi
İçimi dolduran
Bir sen kaldın yüreğimde
Vurulmadan
Kurşun yemiş gibi yaşayan

DAĞINIK

O dağınık duruşlardır mayısları batıran
Daha olgunlaşmadan koparılan
Kökleri kökleşmeden
Meyveleri çiçekteyken çürüyen
Bir kuruntuda azaltan herkesi
O dağınık duruşlardır

Tomurcukları
Dört mevsim patlatmayan
Bir sorgun'un suya dönük yüzünde
Hep gölgesini bekleyen
Tepeden bakan herkese
Bizi bizden eden
O dağınık duruşlardır günleri batıran

İÇİNDEKİLER

YAZILAN

Yazılan	5
Kançanağı	6
Tohumun Soluğu	7
Şiirimiz	12
Emek	13
Şiil	14
Güllyüzlü	14
Biriken	14
Köprü	15
Ferhat	15
Önce	16
Anadolu Türkülü	17
Çocuk ve Dağlar	19
Yaşam ve Ölüm	20
Ayçiçeği	21
Özümlenen	22
Gülüşünü Buruşturma	23
Sesini Barındıran	24
Köroğlu	25
Gizlemeden	26
Kan	28
Uyanırken	29
Sütlenen	30
Işık	31
Doğa	33
Unutmayan	34
Dizgin	36
Ölüm Türkü Bilmez Çocuğum	38

SARSILAN

Sarsılan	*41*
Sesimizle	*43*
Upuzun	*45*
Yeni Bir Gün	*46*
Bakmak	*48*
Güneşin Damarında Isınan Su	*49*
Barış Sözlüğü	*50*
Yaşayan Ölüler	*51*
Buruşmayan	*52*
Buğulanan	*54*
Eriyor İçimin Buzulları	*57*
İslenen	*60*
Karabasan	*60*
Pranga	*61*
Özgürlük	*61*
İlkyaz	*62*
Kuruntu	*62*
Gölgesinde	*63*
Bakışınla	*63*
Kilitlenmeyen	*64*
Testere	*64*
Mayıslarda	*65*
Tören Bitti	*66*
Süngertaşı	*70*
Kaynağı Değişen Su	*73*
Kurşun Yemiş Gibi	*75*
Dağınık	*76*

YAZILAN

MEHMET KIYAT

Şiir

Kozaların
Ve pamukların patlayan sesi
Tam unutuldu derken
Gökyüzünden
Sağıla sağıla inen
Su
Topraklardan
Evlerden
Eşiklerden taştı
Ve çocukların yüreğine ırmak oldu.

ÖNEMLİ NOT

Bu kitap basılı fiyatının üzerinde satılamaz.

80 Lira